

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1999 • ΤΕΥΧΟΣ 4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τό ρωμαίικο φιλότιμο ὑπάρχει ἀκόμη	σελ. 1
Μία ἀποτίμηση τῆς 8ης Γ. Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στὴ Χαράρε	σελ. 2
Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν	
Ἀπόφαση - Ψήφισμα γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ μητροπολίτου Ζακύνθου	σελ. 4
Ἡ συμφωνία Σένγκεν καταργεῖ τὸν Ρήγα Φεραῖο καὶ τὸ 1821	σελ. 6
Ἐνα ἐπικίνδυνον πανθηρησκιακὸ περιοδικό	σελ. 8
Ἡ Σαϊεντολογία (Κ.Ε.Φ.Ε.) πίσω ἀπὸ τὴν ἐπίθεση κατὰ τῆς ψυχιατρικῆς	σελ. 9
Προγράμματα ἀγωγῆς καὶ προαγωγῆς υἰείας ἢ ἄλλοιῶς προγράμματα διαδρώσεως τοῦ ἑλληνορθοδόξου φρονήματος τῶν μαθητῶν	σελ. 10
Οἱ Ἅγιοι ὀρίζουν τὸ χριστιανικὸ ἦθος	σελ. 8
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 15

ΤΟ ΡΩΜΑΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΗ

Στό διάστημα τοῦ διμήνου πού διανύσαμε δύο κυρίως γεγονότα πλήγωσαν τὴν καρδιά μας. Ἡ οὐσιαστικὴ ἀθώωση τοῦ Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου ἀπὸ τὸ πρωτοβάθμιο Συνοδικὸ Δικαστήριον γιὰ ἀρχιερεῖς, ὅπου δικάσθηκε γιὰ τίς δηλώσεις πού ἔκαμε ὑπὲρ τῶν προγαμιαίων σχέσεων στὸ πορνοπεριοδικὸ Πεντχάουζ, ἐτραυμάτισε τὴν ὀρθόδοξη εὐαισθησία κλήρου καὶ λαοῦ καὶ ἐκανδάλισε τίς συνειδήσεις.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ «ὑπόθεση Ὁτσαλάν», γιὰ τὴν ὁποία τόσα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν, ἔδειξε ὅτι ρωμαίικο φιλότιμο ὑπάρχει ἀκόμη. Μπορεῖ νὰ ὑπνώττει, καθὼς ὁ μέσος πολίτης αὐτῆς τῆς χώρας ἐντέχνως ὀδηγεῖται στὸ νὰ περιορίσει τὸν ὀρίζοντα τῶν ἐνδιαφερόντων του στὴν πορεία τοῦ χρηματι-

στηρίου καὶ στὴν Ο.Ν.Ε., ὅμως σέπεριπτώσεις ἑνὸς ἰσχυροῦ σόκ, ὅπως αὐτὸ τῆς παραδόσεως Ὁτσαλάν, ξυπνᾷ αὐτὸ ἀκριβῶς πού διαφοροποιεῖ τὸν Ὁρθόδοξο Ἕλληνα ἀπὸ τοὺς «εὐρωπαίους ἐταίρους μας». Ξυπνᾷ τὸ ρωμαίικο φιλότιμο.

Ἡ εὐαισθησία ἑνὸς ὀλόκληρου λαοῦ ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ πίστη καὶ παράδοση καὶ πολιτισμό, καὶ δέν εἶναι διατεθειμένος ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ ἀπεμποδίσει γιὰ χάρη ὁποιασδήποτε οἰκονομικῆς σύγκλισης καὶ τῶν -πολύ ἀμφιλεγόμενων ἄλλωστε- ὀφελημάτων πού θὰ προέλθουν ἐξ αὐτῆς.

Ἡ «ὑπόθεση Ὁτσαλάν» ὅμως ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια δύο ἀκόμη στοιχεῖα.

Μας ἔκαμε νὰ δοῦμε πίσω ἀπὸ «τό φτιασιδωμένο πρόσωπο αὐτῆς τῆς γριᾶς πόρνης

πού λεγεται Εὐρώπη», τήν ὀδυνηρή πραγματικότητα τῆς ὑποκρισίας καί τοῦ κυνισμοῦ. Ἡ ἔκφραση ἀνήκει σέ καθηγητή τοῦ Παντείου Πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος μόνον ὡς «φανατικός» καί «μισαλόδοξος» δέν μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ, καί ἀκούστηκε σέ τηλεοπτική ἐκπομπή γνωστοῦ διαύλου ἐπάνω στό θέμα Ὑοσαλάν. Ἡ «Εὐρώπη λοιπόν τοῦ Διαφωτισμοῦ καί τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ», ἡ ὁποία χαϊδεύει τήν Τουρκία καί θάβει τό Κυπριακό. Ἡ ὁποία φωνασκεῖ ὑποκριτικά γιά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα ἐκεῖ πού τή συμφέρει, ἐνω κλείνει τά μάτια ἐκεῖ ὅπου θίγονται χαϊδεμένα της παιδιά. Καί τό κυρίως χαϊδεμένο παιδί τῆς Δύσεως (Εὐρώπης καί Η.Π.Α.), στήν περιοχή τῶν Βαλκανίων τουλάχιστον, φαίνεται νά εἶναι οἱ μουσουλμάνοι. Οἱ Ὑορθόδοξοι ἀντιθέτως, σύμφωνα καί μέ τή θεωρία τοῦ «πολλοῦ» Χάντιγκτον, θεωροῦμεθα ξένο σῶμα γιά τή Δύση.

Ἐξ ἀφορμῆς ἐπίσης τῆς «ὑποθέσεως Ὑο-

σαλάν», πληροφορηθήκαμε ἐν τῇ πράξει καί μέ τρόπο ὀδυνηρό τί σημαίνει Συμφωνία Σένγκεν. Μάθαμε ὅτι δέν εἴμεθα ἀφεντικά στό σπίτι μας. Δέν μπορούσαμε, λέγει, ἀκόμη καί ἂν θέλαμε, νά δώσουμε πολιτικό ἄσυλο στόν Ὑοσαλάν, διότι αὐτό, τώρα μέ τή Συμφωνία Σένγκεν, δέν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπό ἐμᾶς, ἀλλά κυρίως ἀπό τούς ἐταίρους μας στίς «χώρες Σένγκεν».

Αὐτά τά θέματα, πού σύντομα θίξαμε ἐδῶ, ἀναλύονται εὐρύτερα σέ κείμενα ὅπως αὐτό τῆς «Ἐταιρείας Ὑορθόδοξων Σπουδῶν» πού ἀναφέρεται στήν περίπτωση τοῦ Μητροπολίτου Ζακύνθου, ἢ σέ ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ, ὅπως αὐτό τοῦ κ. Κ. Χολέδα.

Κοντά σ' αὐτά θά βρεῖτε καί ἄλλα ἐνδιαφέροντα θέματα, στό περιοδικό, ὅπως μιά ἀποτίμηση ἀπό Ὑορθόδοξο ἐπόψεως τῆς ὀγδότης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στή Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε, γραμμένο ἀπό ἀγιορεῖτη ἱερομόναχο, εἰδήσεις καί σχόλια

ΜΙΑ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ 8ης Γ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. ΣΤΗ ΧΑΡΑΡΕ

Συνῆλθε ἡ 8η Γενική Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν στή Χαράρε, πρωτεύουσα τῆς Ζιμπάμπουε, ἀπό 3 ἕως 14 Δεκεμβρίου 1998. Τό γενικό θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦταν: «Στραφῆτε πρὸς τόν Θεό καί χαίρετε ἐλπίζοντες».

Ἐν καί ἐρωτάζετο ἡ 50ετηρίς ἀπό τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συνεδρίου, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐσκιάζετο σοβαρά ἀπό τήν ἀπροθυμία τῶν Ὑορθόδοξων Ἐκκλησιῶν νά συμμετάσχουν ἀνεπιφύλακτα στό Συνέδριο. Ἐτσι διεπιστώθη ἡ παντελής ἀποχώρηση ἀπό τό Π.Σ.Ε. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἀπεφάσισε τήν προσωρινή ἀποχώρησή της, μέχρις ὅτου ἡ κοινή ἐπιτροπή Ὑορθόδοξων καί ἐκπροσώπων τοῦ Π.Σ.Ε. συζητήσῃ τούς ὄρους συμμετοχῆς τῶν Ὑορθόδοξων στό Π.Σ.Ε.

Ὡς γνωστόν, κατά τή Διορθόδοξο Συνά-

ντηση τῆς Θεσσαλονίκης (1η Μαΐου 1998) εἶχεν ἀποφασισθεῖ: α) Ὑολες οἱ Ὑορθόδοξες Ἐκκλησίες νά στείλουν ἀντιπροσωπεῖες στή Συνέλευση τῆς Χαράρε, β) οἱ Ὑορθόδοξοι νά ἀνακοινώσουν σ' αὐτήν τίς ἀποφάσεις τῆς Διορθόδοξου Συναντήσεως, γ) «νά μή συμμετάσχουν εἰς οἰκουμενικάς λατρευτικάς συνάξεις, κοινάς προσευχάς, λατρείας καί ἄλλας θρησκευτικάς τελετάς, διαρκούσης τῆς Συνελεύσεως», δ) «νά μή λάβουν μέρος γενικῶς εἰς τās διαδικασίας ψηφοφορίας, ἐκτός εἰδικῶν Ὑορθόδοξων περιπτώσεων κατόπιν Πανορθόδοξο προσηνενοήσεως» καί ε) οἱ ἀποφάσεις αὐτές νά ἰσχύουν μέχρις ὅτου γίνουν ριζικές ἀλλαγές στή δομή τοῦ Π.Σ.Ε. πού θά ἐπιτρέπουν ἱκανοποιητική Ὑορθόδοξο συμμετοχή.

Μέ ὑποβαθμισμένες ἀντιπροσωπεῖες συμμετείχαν οἱ Ὑορθόδοξες Ἐκκλησίες Ρωσίας, Σεργίας, Ρουμανίας καί Ἑλλάδος.

Φαίνεται ότι οι Ὁρθόδοξοι δέν συμμετείχαν σέ κοινές λατρευτικές ἐκδηλώσεις. Τό συλλεΐτουργο τῶν Ὁρθοδόξων στό ὁποῖο προεξήρχε ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Πέτρος, ἔγινε στόν Ὁρθόδοξο Ναό τῆς Χαράρε.

Τά ζητήματα αἰχμῆς, ὅπως ἡ ἀποδοχή τῶν σεξουαλικῶν μειονοτήτων (ὁμοφυλοφίλων, λεσβειῶν) καί ἡ χειροτονία τῶν γυναικῶν, φαίνεται πῶς δέν συζητήθηκαν ἐπισήμως, λόγω τῆς ἀντιδράσεως τῶν Ὁρθοδόξων. Ὅμως τά θέματα αὐτά συνεζητοῦντο σέ ἀνεπίσημες συναντήσεις καί προεδάλλοντο ἀπό τίς ἐλευθεριάζουσες προτεσταντικές «ἐκκλησίες» (Liberals), ὅπως τῶν Κάτω Χωρῶν (Ὁλλανδίας, Δανίας). Σχετικό σχόλιο, ἀπό αὐτά πού εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητος στά ἔντυπα καί ἠλεκτρονικά Μ.Μ.Ε., ἀναφέρεται σέ παρασκηνιακές μεθοδεύσεις ὁμάδων ὁμοφυλοφίλων γιά τήν προώθηση τῶν θέσεών τους. Μάλιστα ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Π.Σ.Ε. κ. Ρέιζερ ἀνέφερε ὅτι Ὁρθόδοξοι θεολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι δέν ὑπάρχουν σοβαροὶ θεολογικοί λόγοι, πού νά ἀποκλείουν τή χειροτονία γυναικῶν.

Ἐάν μέ δάση τά δημοσιευθέντα μέχρι σήμερα στοιχεῖα ἐπιχειρήσουμε ἕνα ἀπολογισμό τῆς 8ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε., πρέπει νά ποῦμε τά ἑξῆς:

1) Ἐγινε ἕνα θετικό βῆμα ἀπό πλευρᾶς τῶν Ὁρθοδόξων. Ἡ ἀποφασιστική στροφή ἔγινε μέ τή Διορθόδοξο Συνάντηση τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ φάνηκε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος αὐτοσυνειδησία λειτουργεῖ καί ὅτι μπορεῖ νά ἀντιληφθεῖ τήν ἐκτροπή ἀπό τό δόγμα, τό ἦθος καί τήν ἐκκλησιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς, ὀρισμένοι Ὁρθόδοξοι οἰκουμενιστές προσπάθησαν νά μειώσουν τή σημασία τῆς Διορθοδόξου Συναντήσεως τῆς Θεσσαλονίκης εὐθύς ἀμέσως μετά τήν ἀνακοίνωση τῶν ἀποφάσεών της.

2) Ἡ ἀποχώρηση ἀπό τό Π.Σ.Ε. τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Γεωργίας, τῆς Βουλγαρίας καί προσωρινῶς τῆς Ρωσίας ὀφείλει νά προβληματίσει καί παραδειγματίσει καί ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Δέν εἶναι οἱ «φονταμενταλιστικές» τάσεις, πού ὀδήγησαν στήν ἀποχώρησή τους. Κυρίως εἶναι ἡ αἴσθηση ὅτι ὑπάρχει βαθύ χάσμα μεταξύ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἑτεροδοξίας, τό ὁ-

ποῖο δέν γεφυρώνεται μέ προσεγγίσεις προτεσταντικοῦ τύπου (ἀμοιβαία ἀνεκτικότης σέ δογματικά καί ἠθικά ζητήματα). Ἐπιπλέον, εἶναι ὀρατός ὁ κίνδυνος νά τραυματισθεῖ καί πάλιν ἡ ἐνότης τῶν Ὁρθοδόξων μέ ἀποσκιρτήσεις σέ ζηλωτικές ὁμάδες.

3) Ἡ ἀντίδραση τῆς ἡγεσίας τοῦ Π.Σ.Ε. στήν ἔνσταση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν φαίνεται μέν εὐοίωνα, ἀλλά θά συναντήσῃ μεγάλες καί οὐσιαστικές δυσκολίες. Ἡ ἐπιτροπή πού θά συζητήσῃ τούς ὄρους συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων στό Π.Σ.Ε., καλεῖται νά συμβιδάσῃ δύο ριζικά διαφορετικές καί οὐσιαστικά ἀσυμβίβαστες παραδόσεις. Ἡ Παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ ἐμμονή στήν ἅπαξ παραδοθεῖσα δογματική διδασκαλία καί εὐαγγελική ἠθική. Οἱ Προτεστάντες βαδίζουν πρὸς ὄλο καί περισσότερο ἐλευθεριάζουσες δογματικές καί ἠθικές ἀντιλήψεις. Οἱ λεγόμενοι Liberals (ἐλευθεριάζοντες) ἀρνοῦνται θεμελιώδη δόγματα, ὅπως τήν ἐκ Παρθένου Γέννηση τοῦ Κυρίου καί τήν ἱστορικότητα τῆς Ἀναστάσεώς Του, χρησιμοποιοῦν τή λεγομένη περιεκτική γλῶσσα (δέν λέγουν **Πάτερ ἡμῶν ἀλλά γονεῦ ἡμῶν**, γιά νά ἱκανοποιήσουν τίς σύγχρονες φεμινιστικές ἀπαιτήσεις), ἀποδέχονται ἀντιευαγγελικές ἠθικές ἀπόψεις (ὁμοφυλοφιλία) καί εἶναι πρόθυμοι γιά ἕνα διαθρησκειακό συγκρητισμό. Ἡ ἀρχή ὅμως, πού διαμορφώνει τίς τάσεις αὐτές χαρακτηρίζει καί τούς πῖο συντηρητικούς Προτεστάντες. Ἀπό τή φύση της ἡ προτεσταντική θεολογία ἀρνεῖται τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Θά μπορέσει τώρα νά ξεπεράσῃ τόν ἑαυτό της; Ἴσως γιά μία ἀκόμη φορά θά πρυτανεύσει ἡ διπλωματία καί ὁ συμβιβασμός. Αὐτό φαίνεται ἀπό τίς δηλώσεις τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Π.Σ.Ε. κ. Ρέιζερ (Εὐαγγελικοῦ πάστορος).

4) Ἡ ἄποψη ὀρισμένων Ὁρθοδόξων, ὅτι θά χρησιμοποιήσουν τό βῆμα τοῦ Π.Σ.Ε. ὡς ἄμδωνα γιά τήν προβολή τῶν Ὁρθοδόξων ἀπόψεων, φαίνεται οὐτοπική. Ἡ παρελθούσα πεντηκονταετία τοῦ Π.Σ.Ε. τό ἐπιβεβαιώνει. Οἱ προτεσταντικές Ὁμολογίες σταθερά ἀπομακρύνονται ἀπό τήν ἀποστολική πίστη καί ἠθική. Παρασύρουν, δυστυχῶς, στίς ἀπόψεις τους καί ὀρισμένους Ὁρθοδόξους. Δείγματα αὐτῆς τῆς φθορᾶς εἶναι, ἐκτός τῶν προανα-

φερθέντων, ή χειροτονία γυναικῶν, ή μεθόδευση τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ὡς σημείου «ἐνότητος» τῶν Χριστιανῶν καί πρόταση τοῦ κ. Ρέιζερ γιά παγκριστιανική Σύνοδο.

5) Ἡ πρόταση τῶν Ὁρθοδόξων γιά ἐπιστροφή στό πρό τοῦ 1951 καθεστῶς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων στό Π.Σ.Ε. (δηλ. τήν κατάθεση ἰδιαίτερας καί κοινῆς δηλώσεως τῶν Ὁρθοδόξων, πού θά ἐκφράζει τήν Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία πρὸς ἀντιδιαστολήν ἀπό τίς πολλές ἐκτός αὐτῆς ἑτερόδοξες Ὁμολογίες) φαίνεται σωστή, ἐφ' ὅσον ἡ παραμονή τους στό Συμβούλιο κρίνεται χρήσιμη, γιά νά ἀποφύγουν τήν ἀπομόνωση. Ὅμως, καί αὐτή ἡ κατ' οἰκονομίαν λύση δέν λύνει οὐσιαστικῶς τό πρόβλημα.

6) Ἀπό τίς ὑπάρχουσες μέχρι σήμερα ἀνακοινώσεις, φαίνεται ἡ ἀπροθυμία τῶν Προτεσταντῶν νά ἀντιμετωπίσουν τά ἀνωτέρω σοβαρά προβλήματα ὑπό τό πρίσμα τῆς χριστιανικῆς εὐαγγελικῆς ἠθικῆς. Προτιμοῦν νά

δώσουν λύσεις κοινωνικῆς μορφῆς καί νά δικαιώσουν τούς τολμηροὺς νεωτερισμούς των βάσει τῶν ἀρχῶν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἐλεύθεροι νά τό κάνουν. Μποροῦμε, ὅμως, καί πρέπει, καί οἱ Ὁρθόδοξοι νά ἀποτιμήσουμε τίς συνέπειες ἀπό τήν συμμετοχή μας σ' ἕναν Ὁργανισμό πού συνεχῶς ἀπομακρύνεται ἀπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καί νά σκεφθοῦμε μήπως εἶναι ἐπικαιρὸς ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου: *«Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; τίς δέ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστον; τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γάρ ναὸς Θεοῦ ἐστὲ ζῶντος... διό ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καί ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καί ἔσομαι ὑμῖν εἰς Πατέρα καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱούς καί θνηγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ»* (Β' Κορινθ. στ' 14-18).

☒

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΗ - ΨΗΦΙΣΜΑ

Γιά τήν ὑπόθεση τοῦ μητροπολίτου Ζακύνθου

Τό Δ.Σ. τῆς Ἐταιρείας Ὁρθοδόξων Σπουδῶν συνῆλθε σέ ἕκτακτη συνεδρία στίς 25.1.1999 καί μεταξύ ἄλλων συνεζήτησε τήν ἐπιεική, σχεδόν ἀθωωτική, ἀπόφαση τοῦ συνοδικοῦ γιά ἀρχιερεῖς δικαστηρίου, τό ὁποῖο ἔκρινε τίς δημοσιευθεῖσες πρό ἔτους σέ πορνογραφικό περιοδικό ἀπόψεις τοῦ μητροπολίτου Ζακύνθου Χρυσοστόμου. Μετά ἀπό τή συζήτηση διαπιστώθηκαν καί ἀποφασίσθηκαν τά ἑξῆς:

1. Ἡ γνώμη περί τοῦ ὅτι οἱ προγαμιαῖες σαρκικές σχέσεις ὄχι μόνον ἐπιτρέπονται ἀλλά εἶναι καί βοηθητικές γιά ἕνα ἐπιτυχημένο γάμο, μετά ἀπό τούς ἀρχαίους αἰρετικούς, Γνωστικούς καί Νικολαῖτες, διατυπώθηκε γιά πρώτη φορά στίς ἡμέρες μας ἀπό ἐκπροσώπους τῶν λεγομένων «Νεορθοδόξων». Ἡ διοικούσα Ἐκκλησία δέν ἐπέδειξε τήν ἀρμοζουσα ποιμαντική εὐαισθησία καί δέν προχώρησε στήν καταδίκη της, παρά τίς ἐκκλήσεις καί

ἐπισημάνσεις καί μηνυτήριες καταγγελίες ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν καί λαϊκῶν θεολόγων. Ἡ βαρύτερη αὐτή ἀμέλεια γιά τήν φυλακή καί ὑποστήριξη τῆς «ὑγιαινούσης διδασκαλίας», (Α' Τιμ. 1, 10. Β' Τιμ. 1, 13 - Τίτ. 2, 1), εἶχε ὡς συνέπεια νά τολμήσει προκλητικά νά τήν διατυπώσει «γυμνή τῆ κεφαλῆ» καί ὁ ἐν λόγῳ ἐπίσκοπος, μεταβληθεῖς ἀπό ποιμένα σέ λύκο βαρῦ μὴ φειδόμενο τοῦ ποιμνίου. (Ματθ. 7, 15. Πράξ. 20, 29).

2. Δέν πρόκειται γιά ἀπλή «ἑτεροδιδασκαλία», γιά ἀσήμαντη προσωπική γνώμη καί γιά ἐρμηνευτική ἀδολεσχία καί ἐνασχόληση. Πρόκειται γιά ἀνατροπή τοῦ Εὐαγγελίου, γιά σκοταδιστική προσπάθεια ἐπανόδου στήν ἠθική ἀσυνδοσία καί χαλαρότητα, στήν σαρκική ἀσέλγεια καί αἰσχροσύνη, τά ὁποῖα ἀνήκουν πλέον στό παρελθόν, χαρακτηρίζουν τόν παλαιό σαρκικό ἄνθρωπο, καί ὄχι τόν νέο, τόν κατά Χριστόν κτισθέντα, ὁ ὁποῖος σταυ-

ρώνει τήν σάρκα σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις, νεκρώνει τά μέλη τά ἐπί τῆς γῆς καί καθιστᾷ τό σῶμα του ναόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὄχι ὄργανο τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καί ἀπολαύσεων. (Γαλ. 5, 24. Κολ. 3, 5. Α΄ Κορ. 3, 16. 6, 19). Οἱ διακηρύσσοντες παρόμοιες ἀπόψεις ἐλευθεριάζουσας ἠθικῆς ζωῆς ὡς πρός τά σαρκικά ἁμαρτήματα καταδικάσθησαν ἤδη ἀπό τήν θεόπνευστη διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων ὡς ψευδοπροφήται καί ψευδοδιδάσκαλοι «πορευόμενοι ὀπίσω σαρκός ἐν ἐπιθυμία μiasμοῦ, τολμηταί καί αὐθάδεις ὀφθαλμούς ἔχοντες μεστούς μοιχαλίδος καί ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας... ὡς ἄλογα ζῶα φυσικά γεγεννημένα εἰς ἄλωσιν καί φθοράν... ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοί δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς» (Β΄ Πέτρου 2, 1-22), «τήν τοῦ Θεοῦ χάριν μεταπιθέντες εἰς ἀσέλγειαν», ὅμοιοι πρός τούς κατοίκους Σοδόμων καί Γομόρας, «συνευωχούμενοι ἀφόδως, ἑαυτούς ποιμαίνοντες, νεφέλαι ἄνυδροι ὑπό ἀνέμων περιφερόμεναι, δένδρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα, δίς ἀποθανόντα, ἐκρίζωθέντα, κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τάς ἑαυτῶν αἰσχύνας» (Ἰούδα 3 - 13).

3. Τό συνοδικό δικαστήριον δέν ἐχρειάζετο μάρτυρες καί μαρτυρίες. Σέ ὅλη τήν ἔκταση τοῦ Εὐαγγελίου, στά συγγράματα τῶν Πατέρων, στούς κανόνες τῶν συνόδων, στούς βίους τῶν ἁγίων, στά ἀσκητικά κατορθώματα τῶν ὁσίων ὑμνοῦνται ἡ ἀγνότητά, ἡ καθαρότητά, ἡ σωφροσύνη καί καταδικάζονται οἱ σαρκικές ἐπιθυμίες καί ἡδονές, ἡ ἀσέλγεια, οἱ πορνεῖες καί οἱ μοιχεῖες. Στό τέλος τῆς Κ. Διαθήκης, στήν Ἀποκάλυψη, ὁ παλαιός αὐτός κόσμος τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς, οἱ ὑποστηρίζοντες «τήν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν» (Ἀποκ. 2, 6 καί 15) πέφτουν καί καταποντίζονται μέ τήν Βαβυλῶνα τήν μεγάλη, τήν ἁμαρτωλή ἀνθρωπότητα, τήν μητέρα τῶν πορνῶν καί τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς (Ἀποκ. 17, 1-18), γιά νά ἔλθει ἡ καινή κτίσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὅπου «οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐγκαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσὶ» (Ματθ. 22, 30). Ἰδιαίτερα στήν Β΄ Ἐπιστολή Πέτρου καί στήν Ἐπιστολή Ἰούδα, οἱ ἐλευθεριάζοντες ψευδοδιδάσκαλοι σέ θέματα σαρκικῶν ἁμαρτημάτων, ἔχουν διαζωγραφηθῆ μέ πιστότητα καί σαφήνεια,

ὥστε νά ἐντοπίζονται καί νά ἀποβάλλονται εὐκόλα.

4. Ὅταν λοιπόν ἡ ψευδοδιδασκαλία εἶναι προφανής καί ἠλεγμένη δέν χρειάζονται συζητήσεις καί ψηφοφορίες. Θά θέσουμε σέ ψηφοφορία τήν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου; Ἄν ἀρνηθεῖ κάποιος τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, θά τό θέσουμε αὐτό σέ συζήτηση καί ψηφοφορία; «Περί δέ ὧν φανερώτατα ἡ Θεία Γραφή ἐθέσπισεν, οὐ δεῖ ψηφίζεσθαι, ἀλλά μᾶλλον ἔπεσθαι» (Καρθαγένης, κανὼν ε΄).

5. Λόγω τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος ἡ ἀπόφασις τοῦ συνοδικοῦ δικαστηρίου ἐπρεπε νά εἶναι ὁμόφωνη καί αὐστηρή, ὅπως ὁμόφωνη καί αὐστηρή ἦταν ἡ ἀπόφασις παραπομπῆς τοῦ Ζακύνθου σέ ἀνάκρισι ἀπό τήν προηγούμενη σύνοδο, ἡ ὁποία ἐστάθη εἰς τό ὕψος τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καί ἐφύλαξε τίς ἐπαγγελίες τῆς χειροτονίας, τήν πιστότητα στήν εὐαγγελική ἀλήθεια καί τήν πατερική παράδοσι, ὅπως φαίνεται ἀπό τό κείμενο τῆς ἀποφάσεως: «Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεδοκίμασεν ὁμοφώνως τόσον τήν συνέντευξιν ὅσον καί τό περιεχόμενον τῆς, καθ' ὅσον ὁ Νόμος καί αἱ ἐντολαί τοῦ Θεοῦ παραμένουν ἀναλλοίωτοι ἀνά τούς αἰῶνας κατὰ τήν εὐαγγελικήν ἐπιταγήν καί ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως τήν παραπομπήν του εἰς τακτικάς ἐνόρκους ἀνακρίσεις ἐπί ἀντικανονικοῖς παραπτώμασι, καί σκανδαλισμῶ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν».

6. Σέ περίπτωσι ψευδοδιδασκαλίας, ὅταν μάλιστα ὁ ψευδοδιδάσκαλος ἐπιμένει ἀμετανοήτως στίς ἀπόψεις του, δέν ἀσκεῖται οἰκονομία οὔτε ἐπιείκεια. Στό χῶρο τῆς διδασκαλίας δέν εἰσέρχεται ἡ οἰκονομία. Ὁ ψευδοδιδάσκαλος ἀποβάλλεται, ὄχι γιά νά τιμωρηθεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλά γιά νά προφυλαχθεῖ τό ποίμνιο ἀπό τήν λύμη καί τήν ζημίαν πού προκαλεῖ ἡ παρουσία του. Τό συνοδικό δικαστήριον ξαναέστειλε τόν μητροπολίτη Ζακύνθου στήν ἐπαρχία του γιά νά ἐξακολουθήσει νά διδάσκει τήν ἀσέλγεια καί τήν ἐλευθερία τῶν προγαμιαίων σχέσεων, νά ἐπιβραβεύει τούς ἱερεῖς πού συμφωνοῦν μαζί του καί νά καταδυναστεύει ὅσους διαφωνοῦν.

7. Ἐπιτακτική καθίσταται ἡ ἀνάγκη ἀναθεώρησης τῆς ἀποφάσεως τοῦ συνοδικοῦ δικαστηρίου, μέ τίς προβλεπόμενες διαδικα-

οίες, δεδομένου μάλιστα ότι κατά τήν παρούσα διαδικασία άγνοήθηκαν αποφάσεις της ιεραρχίας περί μή συμμετοχής λαϊκών συνηγόρων και άκροατών στή δίκη, και άναστήθηκε ό παγωμένος και καταδικασμένος από τήν εκκλησιαστική συνείδηση νόμος 1700/1987.

8. Έπισημαίνεται τέλος ότι τό κϋρος της Έκκλησίας δέν πλήττεται από κανένα και μέ κανένα τρόπο. Τήν Έκκλησία εκφράζουν οι έπίσκοποι και οι σύνοδοι, μόνον όταν οι άποφάσεις των συμφωνούν προς τό Εϋαγγέλιο

και τήν Παράδοση των Άγιων Πατέρων. Διαφορετικά εκφράζουν τούς έαυτούς των και πλήττουν τούς έαυτούς των· «Οϋδείς κατά των Προφητών, οϋδείς κατά των Εϋαγγελίων χωρίς κινδύνου έποίησε» (Καρθαγένης, κανών ε').

Έν Θεσσαλονίκη τή 25-1-1999

Ο Πρόεδρος
Πρωτοπρεσβύτερος Καθηγητής
Θεόδωρος Ζήσης

Η Γενική Γραμματεϋς

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕΝΓΚΕΝ ΚΑΤΑΡΤΕΙ ΤΟΝ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ 1821

του Κωνσταντίνου Χολέβα, Πολιτικού Έπιστήμονος

Τιμήσαμε πέρσυ τά 200 χρόνια από τον μαρτυρικό θάνατο του Ρήγα Φεραίου, του ανθρώπου ό όποιος μέ τό έργο του, τά κείμενα και ποιήματά του, ιδίως δέ μέ τον θάνατό του στα όθωμανικά μπουντρούμια του Βελιγραδίου, έγινε τό σύμβολο της συνεργασίας των Βαλκανικών λαών εναντι κοινών κατακτητών και κοινών προβλημάτων. Και φυσικά τιμοϋμε κάθε χρόνο στις 25 Μαρτίου τήν μνήμη των άγωνισθέντων και των πεσόντων υπέρ Πίστεως και Πατρίδος για να αποκτήσει τό υπόδουλο Γένος μας τήν Έθνική του Άνεξαρτησία. Κι όμως πόσοι από μάς έχουμε συνειδητοποιήσει ότι μέ τήν πολυσυζητημένη Συμφωνία Σένγκεν καταργούνται και άκυρώνονται οϋσιαστικά όλα τά θετικά άποτελέσματα του έργου του Ρήγα και των θυσιών των άγωνιστών της Έθνεγερσίας;

Ίσως φαίνεται εκ πρώτης όψεως υπερβολική αϋτή ή διαπίστωση, όμως χρειάζεται να λέμε τά πράγματα μέ τό όνομά τους. Και εξηγοϋμαι: Μία από τίς θεμελιώδεις αρχές του Ο.Η.Ε. και της πολιτισμένης συμβιώσεως των λαών είναι ή Έθνική Άνεξαρτησία και Έθνική Κυριαρχία των κρατών. Και οϋσιώδης εκφραση αϋτών των αρχών είναι, μεταξύ άλλων, και τό δικαίωμα κάθε κράτος να άποφασίζει, μέ τά όργανα και τούς μηχανισμούς που προβλέπει τό πολίτευμά του, σχετικά μέ τό ποιούς ανθρώπους θά επιτρέψει να εισέλθουν στο έδαφός του και ποιούς θά έμποδίσει. Όπως κάθε άνθρωπος και κάθε οικογένεια θέλουν να νοιώθουν και να είναι πραγματικά νοικο-

κύρηδες στο σπίτι τους, τό ίδιο ισχύει και για κάθε κράτος, όταν μάλιστα ό λαός του έχει χύσει ποταμούς αίμάτων για να μην έχει δυνάστες. Η συμφωνία Σένγκεν, λοιπόν, υπό τό ψευδεπίγραφο περιτύλιγμα της αντιμετώπισης των παρανόμων πράξεων, καταργεί αϋτή τήν πολυπόθητη Έθνική Κυριαρχία και Άνεξαρτησία. Μας επιβάλλει να δεχόμαστε στή χώρα μας άτομα ανεπιθύμητα, αρκει να είναι πολίτες χωρών - μελών της Όμάδας Σένγκεν και μας άπαγορεύει να δεχθοϋμε έναν άλλο πολίτη - μη υπήκοο της Εϋρωπαϊκής Ένώσεως - αν για τον α' ή β' λόγο άποφασίσει κάτι τέτοιο μία άλλη χώρα της Σένγκεν. Έπί παραδείγματι: "Αν ή Έλλάς έχει πληροφορίες ότι κάποιοι θέλουν να μποϋν στήν χώρα μας μέ γερμανικά ή όλλανδικά π.χ. διαβατήρια και να προδοϋν σε πράξεις ύπονομευτικές της έθνικης μας ασφάλειας, τότε υποχρεοϋται ή να δεχθει τά άτομα αϋτά ή να συζητήσει τό θέμα μέ τίς υπόλοιπες 12 χώρες της Ζώνης Σένγκεν, άρα καταργείται ή έννοια της «έθνικης ασφάλειας». Σχετικά είναι και τό περιστατικό που συνέβη πρόσφατα μέ μία Ίταλίδα, ή όποία συνελήφθη και κατεδικάσθη στήν Κρήτη για παράνομες πράξεις. Η ελληνική δικαιοσύνη άπεφάσισε τήν άπέλασή της, αλλά τό δικαστήριο των Εϋρωπαϊκών Κοινοτήτων υποχρέωσε τήν Έλλάδα να άκυρώσει τήν άπέλαση δάσει της Σένγκεν και μέ τήν λογική ότι μεταξύ χωρών της Εϋρωπαϊκής Ένώσεως δέν επιτρέπεται ή παρεμπόδιση της ελεύθερης κυκλοφορίας.

Σημειωτέον μάλιστα ότι η Γαλλία ανέκοινοσε ότι είναι προβληματισμένη με την εφαρμογή της Συμφωνίας Σένγκεν, διότι τα σύνορά της έχουν γίνει διάτρητα από την διέλευση Βέλγων παιδεραστών.

Αντιθέτως τώρα: "Αν η Ελλάδα επιθυμεί να προσκαλέσει για όμιλία ή για μία άλλη έκδηλωση ένα Όρθόδοξο Σέρβο κληρικό, από τους πολλούς αξιόλογους θεολόγους, και μάλιστα έλληνομαθείς που υπάρχουν, αρκεί ένας αστυνομικός ή τελωνειακός υπάλληλος της Πορτογαλίας π.χ. να πληκτρολογήσει τό όνομα του Σέρβου στον άρνητικό κατάλογο του Συστήματος Πληροφοριών Σένγκεν, και τότε ή χώρα μας χάνει τό κυριαρχικό της δικαίωμα να καλεί και να φιλοξενεί όποιον θέλει. Θά μου πείτε: Πρέπει να υπάρχει κάποια δικαιολογία για να έγγραφεί ένας Σέρβος ή άλλος μή - κοινοτικός στον άρνητικό κατάλογο. Ναι, αλλά ή Σένγκεν έχει προβλεψει και μία ευρεία και άπροσδιορίστης έρμηνείας περίπτωση που λέγεται: «ύποπτος για διατάραξη των διεθνών σχέσεων». Άρα αν ό εν λόγω Σέρβος Μητροπολίτης του παραδείγματός μας θεωρείται ό «Σερβοδόσνιος Έθνικιστής», ή άπορρίπτει την Συμφωνία του Ντείτον, ή επικρίνει τά σχέδια του ΝΑΤΟ για άπόσχιση του Κοσσυφοπεδίου, τότε οί έγκέφαλοι της αντιδημοκρατικής Σένγκεν μπορούν κάλλιστα να τον έντάξουν στην λίστα των άνεπιθυμητών. Παρεμφερές ήταν και τό περιστατικό που ζήσαμε με τον Άμπντουλλάχ Ότσαλάν, χωρίς να συζητούμε έδω τά ύπόλοιπα δραματικά γεγονότα: Έδηλώθη από ύπεύθυνα χείλη ότι, αν και ό Ότσαλάν εκλήθη στην Ελλάδα από την πλειοψηφία των Έλλήνων Βουλευτών, και αν ήθελε ακόμη ή Κυβέρνηση, δέν θά μποροΐσε να του παραχωρήσει άσυλο, άφοΐ τον τελικό λόγο τον είχε ή Ίταλία. Τό ότι ή Έλληνική Βουλή εκφράζει κατά τό Σύνταγμα την λαϊκή κυριαρχία, μένει γράμμα κενό υπό την βαρειά σκιά της Συμφωνίας Σένγκεν.

Τό χειρότερο είναι ότι παράλληλα με την Σένγκεν υπάρχουν ειδικοί άρνητικοί κατάλογοι εις βάρος κυρίως των Όρθοδόξων λαών της περιοχής μας π.χ. Βούλγαροι και Ρουμάνοι δέν μποροΐν εύκολα να λάβουν άδεια εισόδου στην Ελλάδα, αν και είναι ύποψή-

φια μέλη της Ευρωπαϊκής Ένώσεως. Όπως έχει παραδεχθεί σε άπάντησή του προς Έλληνες βουλευτές ό τότε Άναπληρωτής και νϋν Υπουργός Έξωτερικών κ. Γεώργιος Παπανδρέου, ή Βουλγαρία και ή Ρουμανία καιτοι ύποψήφιος προς ένταξη στην Ε.Ε. είναι στον άρνητικό κατάλογο, ένω ή Κροατία επί παραδείγματι δέν είναι. Η θέση της Σερβίας είναι ακόμη χειρότερη, διότι δέν είναι καν ύποψήφιο μέλος της Ε.Ε. Βλέπετε ότι οί Καθολικοί τυγχάνουν καλύτερης μεταχείρισης άπ' ότι οί Όρθόδοξοι λαοί. Η θεωρία του Σάμουελ Χάντιγκτον περί «Συγκρούσεως των Πολιτισμών» και περί άπορρίψεως των Όρθοδόξων λαών από τους δυτικούς θεσμούς, φαίνεται ότι έχει αρκετούς όπαδούς στα ήγητικά κλίμακα της Ευρωπαϊκής Ένώσεως. Τό εύχάριστο είναι ότι ή Ελλάδα προσπάθησε να μην ένταχθούν οί Όρθόδοξοι λαοί στον «άρνητικό κατάλογο», και αυτό δείχνει ότι πρέπει να μέινουμε ως πλήρες μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αρκεί οί εκπρόσωποι μας να μεταφέρουν εκεί πνεΐμα Όρθόδοξο και ήθος Έλληνικό. Η φωνή μας πρέπει να ακούγεται σ' αυτή τή λέσχη ισχυρών.

Τούτο δέν σημαίνει, βεβαίως, ότι είμαστε ύποχρεωμένοι να παραμείνουμε μέλη της Σένγκεν. Μποροΐμε, αν θέλουμε να άποχωρήσουμε. Άλλωστε ή Βρετανία και ή Ίρλανδία έξ αρχής δέν μετέχουν, ένω ή Δανία μετέχει έπιλεκτικά. Πιστεύω ότι ή Συμφωνία Σένγκεν πέραν των άλλων άρνητικών της συνεπειών (ταυτότητες, κατάφωρη παραβίαση άνθρωπινων δικαιωμάτων κ.ά.) πρέπει να μās προδληματίσει όλους ως Όρθοδόξους Ρωμηούς, διότι μās άποκόπτει από την φυσική πολιτιστική μας ένδοχώρα, τους Όρθοδόξους λαούς της Βαλκανικής και της Άν. Ευρώπης. Όταν άδυνατοΐν να λάβουν θεώρηση (βίζα) εισόδου για την Ελλάδα, έστω και για να έπισκεφθούν μνημεία και μοναστήρια για λίγες ήμέρες, οί άνθρωποι αυτοί δέν ψυχραίνονται τόσο με την Ευρώπη. Ψυχραίνονται με την Ελλάδα. Τό έργο του Ρήγα Βελεστινλή με την Παμβαλκανική του άπήχηση, ουσιαστικά άκυρώνεται. Και ή Έθνική μας Άνεξαρτησία καταρρακώνεται, άφοΐ με την Σένγκεν, δέν είμαστε πλέον νοικοκύρηδες στο σπίτι μας.

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ένα ακόμη νεοεποχικό περιοδικό προσετέθη στην πλειάδα των ήδη εκδιδόμενων. «God and Religion» ό τίτλος του. Καί υπότιτλος ή μετάφραση του τίτλου στά έλληνικά: «Θεός και Θρησκεία».

Γιά νά βρεΐ κανείς τό πνευματικό στίγμα του περιοδικού άρκει νά κυττάξει τό μωσαϊκό των φωτογραφιών του έξωφύλλου του πρώτου τεύχους (Ιανουάριος 1999) ή τεύχους μηδέν (0), όπως προτιμά ό εκδότης του. Εϊκονίζονται: 'Ο Δαλαΐ Λάμα, δίπλα ό πάπας, παραδίπλα Οίκουμενικός Πατριάρχης, παρακάτω μία σατανιστική βλάσφημη άπεικόνιση, σκηνές βίας, γυμνό και παραδίπλα μία δυζαντινή εϊκόνα του Χριστού. Νεοεποχική σχιζοφρένεια. 'Όλα μαζί. 'Όλα τό ίδιο.

Και από κάτω μέ μεγάλα γράμματα: « 'Η 'Ανατολή του Νέου Κόσμου». Ποιού Νέου Κόσμου; Αυτού που έτοιμάζει και διαφημίζει ή αντίχριστη «Νέα 'Εποχή του 'Υδροχόου».

Τό λυπηρόν εϊναι ότι ή πολυτελής και πολυσέλιδη έκδοση (230 περίπου σελίδες), έδέχθη προκαταβολικώς τίς άπλόχερες ευλογίες όρθοδόξων Πατριαρχών, 'Αρχιεπισκόπων και Μητροπολιτών, οί όποιες και δημοσιεύονται στό περιοδικό. Πολλές από αυτές, άποτελοϋν όλοσέλιδες «θεολογικές πραγματεϊες» για την αναγκαιότητα των διαχριστιανικών και διαθρησκειακών διαλόγων, ιδιαίτερα τώρα, που βρισκόμαστε «στό κατώφλι της τρίτης χιλιετίας». Μάλιστα, τό δισέλιδο έγγραφο - ευλογία του Οίκουμενικού Πατριάρχου εϊναι περιτέχνο, χειρόγραφο και καλλιγραφημένο. Μοναδική και ευχάριστη έξαίρεση στό κλίμα αυτό της ευφορίας γύρω από την έκδοση του περιοδικού, άποτελεί τό συντομότατο, τυπικό και σχεδόν ψυχρό ευχαριστήριο του Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος κ.κ. Χριστοδούλου, και μάλιστα όχι για νά συγχαρεί την έκδοση του περιοδικού,

άλλ' επειδή ό εκδότης 'Αρης Τερζόπουλος, που εκδίδει και άλλα περιοδικά, όπως ΚΛΙΚ, ΜΕΝ, ΓΥΝΑΙΚΑ κ.ά., του έστειλε κάποια διβλία των εκδόσεών του.

'Εντύπωση προκαλεί ή άήθης και σφοδρή επίθεση που πραγματοποιεΐ τό περιοδικό έναντίον του άρχιεπισκόπου, και σέ «ξερευνα» για την «υπόθεση Χριστόδουλος», υπό τον καυστικό τίτλο «'Εγώ!», αλλά και, κυρίως, στό τέλος του «editorial» άρθρου του άρχισυντάκτου του, τό όποιο συναγωνίζεται σέ χολή ό,τι πιο φαρμακερό έχει γραφεί μέχρι τώρα κατά του άρχιεπισκόπου. 'Ο προερχόμενος, ίσως, από την διασπορά άρχισυντάκτης - άν κρίνουμε από τίς έλλείψεις του στή χρήση της νεοελληνικής - φρονεΐ ότι ό άρχιεπίσκοπος εϊναι επικίνδυνος! Τελειώνοντας τό γεμάτο έλέγχους, ειρωνία και άφ' ύψηλου ύποδείξεις, «ύστερόγραφο» του προς τον άρχιεπίσκοπο, γράφει μεταξύ άλλων: «... σέ λίγο καιρό δέν θά πουλάτε!» και «... θά πρέπει, Πατέρα μου, νά εϊστε έτοιμος και για την πτώση».

Γιά νά σχολιάσει και άντικρούσει κανείς δεόντως τά όσα νεοεποχίτικα, συγκρητιστικά και άλλα απαράδεκτα περιέχει τό περιοδικό, θά χρειαζόμαστεν ένα δεύτερο περιοδικό σάν τό δικό τους (230 σελίδες!). Αυτή την πολυτέλεια δέν την έχουμε. Θά επανέλθουμε όμως, διότι τό θέμα δέν τελειώνει έδω.

Πιστεύουμε ότι επιβάλλεται όλοι εκείνοι οί εκκλησιαστικοί ταγοί, που έδωσαν «μέ τά δυό χέρια» τίς ευλογίες τους στό νεοεποχίτικο περιοδικό, νά τίς πάρουν πίσω. 'Εάν τότε δέν έγνώριζαν, τώρα όμως γνωρίζουν. 'Εάν δέν άποστασιοποιηθοϋν από τό περιοδικό, θά εϊναι πλέον συνυπεύθυνοι, διότι μέ τίς δικές των υπογραφές, παγιδεύονται άνύποπτοι χριστιανοί από την προπαγάνδα της «Νέας 'Εποχής».

Η ΣΑΪΕΝΤΟΛΟΓΙΑ (Κ.Ε.Φ.Ε.)

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

Στό νεοεποχίτικο περιοδικό «God and Religion», τεύχος 0 (Ίανουάριος 1999), πού σχολιάσαμε άνωτέρω, υπάρχει και ένα άρθρο πού γράφει κάποιος κ. Χρήστος Μοσχόπουλος, μέ τίτλο «Ο άγνωστος πόλεμος» και αναφέρεται στον ύποτιθέμενο πόλεμο τής ψυχολογίας και ψυχιατρικής έναντιον τής θρησκείας! Του άρθρου προτάσσεται βλάσφημη άπεικόνιση, προϊόν νοσηράς και δαιμονικής φαντασίας κάποιου Giger, μέ τον εύγλωττο τίτλο «Satan» (Σατανάς).

Γιά νά κατανοήσει κανείς τίς προϋποθέσεις και τούς στόχους του άρθρου θά πρέπει νά γνωρίζει ότι ή γνωστή διεθνώς «Σαϊεντολογία», κληρονόμησε από τον ίδρυτή της L.R. Hubbard, τό μίσος κατά των ψυχιάτρων και αυτό τό μίσος τό άνήγαγε σέ διδασκαλία τής οργάνωσης, ή όποία μεταξύ των άλλων φιλοδοξεί νά καταργήσει τήν ψυχιατρική και τούς ψυχιάτρους παγκοσμίως!

Πίσω λοιπόν από τον ύποτιθέμενο «άγνωστο πόλεμο τής ψυχιατρικής κατά τής θρησκείας» (στήν πραγματικότητα όμως, πόλεμο τής Σαϊεντολογίας κατά τής ψυχιατρικής), βρίσκεται ή οργάνωση Σαϊεντολογία, τήν όποία τό γνωστό άμερικανικό περιοδικό Time στίς 6 Μαΐου 1991 χαρακτηρίζει ως «Λατρεία τής άπληστίας» και ή όποία στή Γερμανία παρακολουθείται από τήν «Υπηρεσία για τήν προστασία του Πολιτεύματος». Άνάλογη είναι και ή θέση τής Γαλλίας απέναντι στήν έν λόγω οργάνωση.

Στήν Ελλάδα ή Σαϊεντολογία παρουσιάζοταν μέχρι πρότινος μέ τον παραπλανητικό τίτλο «Κέντρο Έφημεροσμένης Φιλοσοφίας Έλλάδος» (Κ.Ε.Φ.Ε.).

Τό ΚΕΦΕ διαλύθηκε μέ τήν ύπ' αρ. 7380/1996 άπόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Άθηνών, διότι «... πρόκειται για μιá οργάνωση μέ ολοκληρωτικές δομές και τάσεις πού περιφρονεί στήν ούσία τον άνθρωπο, ενεργεί έλεύθερα «κατ' επίφασιν», προς τό σκοπό νά προσελκύσει μέλη τά όποία ύφίστανται έν συνεχεία, μέ όλες τίς αναφερθεϊσες διαδικασίες και θεωρίες, πλύση έγκεφάλου, άποσκοπώντας στή δημιουργία κατευθυνόμε-

νου τρόπου σκέψης και στήν έλαχιστοποίηση των αντίρρήσεων... ». Η άπόφαση αυτή έγινε τελεσίδικη μέ τήν ύπ' αρ. 10.493/1997 άπόφαση του 2ου Τμήματος του Έφετείου Άθηνών.

Μετά τή διάλυση του, τό Κ.Ε.Φ.Ε., εμφανίζεται ως «Έκκλησία τής Σαϊεντολογίας», ένω μέχρι τό ξεσκέπασμά του από τήν εισαγγελική έρευνα, αλλά και άργότερα, διερρήγνυε τά ίμάτιά του, δηλώνοντας ότι δέν είναι θρησκεία, ένω διεκήρυσε τότε ότι τά μέλη του από τής έντάξεώς των στό Κ.Ε.Φ.Ε. έγιναν καλύτεροι χριστιανοί!

Ο τότε άντεισαγγελεύς πρωτοδικών κ. Ίω. Άγγελής, όταν ήρθαν πρό τετραετίας περίπου στό φώς τής δημοσιότητας οί καταγγελίες για τά «έργα και ήμέρες» του Κ.Ε.Φ.Ε., έκαμε έφοδο στα γραφεία του στήν Άθήνα (Πατησίων 200), και κατέσχε χιλιάδες έγγραφων, στα όποία εικονίζονται ακόμη και στρατιωτικές εγκαταστάσεις στήν Ελλάδα (βλ. έφημ. «Άπογευματινή τής Κυριακής» 7.2.1999).

Άπό τά έγγραφα αυτά απέδειχθη ότι παρηκολουθοϋντο σημαίνοντα πρόσωπα τής Έκκλησίας (ό τότε άρχιεπίσκοπος μακαριστός Σεραφείμ, ό νυν άρχιεπίσκοπος κ.κ. Χριστόδουλος μητροπολίτη τότε Δημητριάδος, κ.ά.), όπως και πολιτικοί και δημοσιογράφοι, και έδίδετο επί καθημερινής βάσεως αναφορά από τό έν Έλλάδι «Γραφείο Εϊδικών Υποθέσεων» (μυστική ύπηρεσία) του Κ.Ε.Φ.Ε., στους προϊσταμένους των του έξωτερικού.

Αυτές ήταν μερικές πτυχές τής δράσεως μιās κατά τά άλλα «φιλοσοφικής» οργάνωσης, διότι αυτό έδήλωνε ό τίτλος Κ.Ε.Φ.Ε..

Αυτό πού κυρίως μάς ενδιαφέρει έδω, είναι ότι στό προαναφερθέν πόρισμα ύπάρχει ένα όλόκληρο κεφάλαιο τεσσάρων σελίδων (σ. 57-61) για τήν «Έπιτροπή Πολιτών για τά Άνθρώπινα Δικαιώματα» (Ε.Π.ΑΝ.ΔΙ.) τής όποίας Πρόεδρος είναι ό κ. Χρήστος Μοσχόπουλος, συγγραφεύς του άρθρου κατά των ψυχιάτρων πού φιλοξενεί τό περιοδικό «God and Religion» του κ. Άρη Τερζόπουλου. Η ιδιότητα αυτή του κ. Χρήστου Μοσχόπουλου αναφέρεται στό σύντομο βιογραφικό του

στήν τελευταία σελίδα του περιοδικού, όπως επίσης και τό ότι έχει ειδικευθεί «σε εξελιγμένες μεθόδους εκπαίδευσης, μελέτης και απόκτησης γνώσης, βασισμένες στην τεχνολογία μελέτης του L.R. Hubbard», του ίδρυτου, δηλαδή, της Σαϊεντολογίας.

Έκει, λοιπόν, στό πόρισμα του άντισταγγελέως κ. Άγγελη, διαβάζουμε ότι «οί σχετικές έρευνες (σ.σ. πού κάνει ή Ε.Π.ΑΝ.ΔΙ. για δήθεν παραδιόσεις των άνθρώπων δικαιώματων στην Έλλάδα), κατευύνονται από τό έξωτερικό, μέ σκοπό νά χρησιμοποιηθοῦν σύμφωνα μέ τά συμφέροντα ξένων κέντρων» (σελ. 59 του πορίσματος).

Άπό τά στοιχεία πού παρατίθενται στό πόρισμα κατοχυρώνεται πλήρως ή άμηση σχέση και έξάρτηση του Σωματείου

Ε.Π.ΑΝ.ΔΙ. από τό Κ.Ε.Φ.Ε.», του οποίου άποτελεί «δορυφορική όργάνωση».

Σημειωτέον, ότι και άλλες όργανώσεις σάν τή Σαϊεντολογία, όπως ή όργάνωση του κορεάτη ψευδομεσσία Σάν Μιούνκ Μούν και οί χιλιαστές, ιδρύουν δορυφορικές - θυγατρικές των όργανώσεις, οί όποιες φωνασκοῦν για τά άνθρώπινα δικαιώματα, τά όποια δήθεν παραδιάζονται. Στήν πραγματικότητα δέν ενδιαφέρονται για τά άνθρώπινα δικαιώματα. Ό θόρυβος πού ξεσηκώνουν, στοχεύει άλλου, και κυρίως στην έξουδετέρωση της κριτικής πού άσκειται έναντίον τους.

Μετά από όλα αυτά διερωτάται κανείς: Ήταν άραγε εις γνώσιν του περιοδικού «God and Religion» οί διασυνδέσεις της Ε.Π.ΑΝ.ΔΙ. μέ τό Κ.Ε.Φ.Ε.;

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΑΓΩΓΗΣ ΥΓΕΙΑΣ Ή ΑΛΛΟΙΩΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑΒΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

«Περνάμε τή ζωή μας γεμίζοντας τό μυαλό μας μέ πληροφορίες πού τίς νομίζουμε ουσιαστικές. Κι όμως στό μεγαλύτερό τους βαθμό είναι άχρηστα παράσιτα. Κι έμεις γινόμαστε δοῦλοι τους. Έτσι όταν προσπαθεί νά μπει κάτι καινούργιο μέσα, φιλτράρεται μέσα απ' αυτά τά παράσιτα, μέσα απ' αυτές τίς παλιές, ξεπερασμένες, άχρηστες γνώσεις. Γι' αυτό μερικοί από μās δυσκολευόμαστε τόσο πολύ νά αλλάξουμε. Ήσως ή άγωγή (παιδεία) είναι ό τρόπος νά σε όδηγήσω μαλακά πίσω στον Έαυτό σου.»

Τό παραπάνω κείμενο αναρτήθηκε στό ταμπλώ του Προγράμματος Άγωγής ΈΥγείας σ' ένα σχολείο για νά τό διαβάσουν οί μαθητές. Σκοπός του νά άνκρώσει στή συνείδησή τους τό νόημα και τήν αξία της παιδείας και της έπιστημονικής γνώσεως και νά μειώσει τήν κριτική τους ικανότητα, για νά μπορέσουν «ν' αλλάξουν», δηλ. νά έγκολπωθοῦν τά μηνύματα της Νέας Έποχής. Παρόμοιο κείμενο έλεγε ότι σκοπός της παιδείας είναι «ή

χαροποιός διεύρυνση της συνείδησης, ή μετοχή στους κραδασμούς του σύμπαντος». Για όποιον είναι έξοικειωμένος μέ τήν όρολογία της Ν. Έποχής ή φράση «νά σε όδηγήσω μαλακά πίσω στον Έαυτό σου» μέ Ε κεφαλαίο και ή «διεύρυνση της συνείδησης», σημαίνουν νά ακολουθήσει κανείς τίς αποκρυφιστικές τεχνικές της γιόγκα και του διαλογισμού, τήν ίνδουιστική διατροφή και νά δεχθεί τίς «καινούργιες» ιδέες, απομακρυνόμενος σταδιακά από τήν Όρθόδοξη παράδοση όπως διώνεται στην Έκκλησία και σ' όλες τίς εκφάνσεις της οικογενειακής και κοινωνικής πραγματικότητας.

Τί είναι όμως τά Προγράμματα Άγωγής ΈΥγείας; Είναι Προγράμματα πού προωθεί τό Έπουργείο Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων σταδιακά σε όλα τά Σχολεία. Μέ μία άπόφαση του Όκτωβρίου 1998 προκηρύχθηκαν 123 Σεμινάρια Άγωγής ΈΥγείας για 3690 Έκπαιδευτικούς Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Έκπαιδεύσεως. Τά προγράμματα

κατευθύνονται από ένα αυτοαποκαλούμενο «Κέντρο», δηλ. τήν Τεχνική Γραμματεία ενός τριμερούς Ευρωπαϊκού φορέως που συγκροτείται από εκπροσώπους του Παγκοσμίου Όργανισμού Ύγείας, του Συμβουλίου της Ευρώπης και της Ευρωπαϊκής Έπιτροπής. Αυτό τό «Κέντρο», διοχετεύει τά προγράμματα του στό «Ευρωπαϊκό Δίκτυο Σχολείων Προαγωγής της Ύγείας» (ENHPS) μέσω των λεγομένων Έθνικων Συντονιστών, οί όποιοι λογοδοτούν μέ έξαμηναιές αναφορές στην Τεχνική Γραμματεία, καλοϋνται κάθε χρόνο σέ «Συναντήσεις Έργασίας» και άξιολογούνται στό έργο τους από «έπισκέπτες» της Τεχνικής Γραμματείας. Υπάρχει επίσης σέ κάθε χώρα ένας φορέας, ό όποιος ύποστηρίζει αυτά τά προγράμματα, εκδίδει φυλλάδια, οργανώνει σεμινάρια κ.λ.π. Στην Ελλάδα τέτοιος φορέας είναι τό «Ίνστιτούτο Ύγείας του Παιδιού» τό όποιο στά πλαίσια των δραστηριοτήτων του οργανώσε τόν περασμένο Δεκέμβριο (1998) σεμινάριο μόνο για 18 άτομα μέ σκοπό «τή δημιουργία αυτόνομων πυρήνων διαχείρισης και ανάπτυξης έπιμορφωτικών και άλλων προγραμμάτων προαγωγής και άγωγής ύγείας». Τό Ίνστιτούτο Ύγείας του παιδιού, εξασφαλίζοντας τήν έγκριση από τό Ύπουργείο Παιδείας περνάει τά προγράμματα στά σχολεία μέσω μιας ίεραρχημένης σειράς ύπευθύνων εκπαιδευτικών, οί όποιοι άνυποψίαστοι πολλές φορές, άφομοιώνουν μέσα από τά σεμινάρια όλο τό νέοεποχίτικο ύλικό και τό δίνουν μέ τή σειρά τους στά παιδιά.

Τό περιεχόμενο των προγραμμάτων φαίνεται άνώδυνο. Μεταξύ πολλών άλλων περιλαμβάνονται και τά έξης:

- Διατροφή και διατροφικές συνήθειες
- Διαφυλικές σχέσεις - Σεξουαλική άγωγή
- Αντιμετώπιση άγχους - Φυσική άσκηση

Βλέπουμε, κατ' άρχάς, ότι μέσω των Προγραμμάτων Ύγείας, χωρίς νά ύποσται τή σχετική κοινωνική κριτική, εισάγεται ή σεξουαλική άγωγή. Δέν είναι όμως μόνο αυτό τό πρόβλημα. Σύμφωνα μέ τά έπίσημα έντυπα του ENHPS, τό ιδεολογικό πλαίσιο των προγραμμάτων, είναι ή «όλιστική προσέγγιση της Ύγείας». Σέ άλλο έντυπο διαβάζουμε, ότι ό Παγκόσμιος Όργανισμός Ύγείας «αναγνωρίζει μέσα στά πλαίσια των Προγραμμά-

των Άγωγής Ύγείας μία πνευματική και μεταφυσική διάσταση στον όρο «άνθρώπινο δυναμικό» και ύποδεικνύει μία στροφή από τήν έμπιστοσύνη στην ίατρική φροντίδα στην υιοθέτηση μιας φροντίδας για τήν ύγεια». «Μεταφυσική διάσταση» σημαίνει άποδοχή του όλιστικού μοντέλου για τήν άποκατάσταση της σωματικής, διανοητικής και συναισθηματικής ύγείας. Έτσι ή σωματική ύγεια θά «άποκατασταθεί» μέσω της άγυρτείας της όμοιοπαθητικής και των άλλων «εναλλακτικών θεραπειών», γιατί μέσω αυτών θά έναρμონισθεί τό ανθρώπινο δυναμικό μέ τους «κραδασμούς του σύμπαντος». Η διανοητική ύγεια θά άποκτηθεί μέ τίς καταστρεπτικές για τήν ανθρώπινη προσωπικότητα μεθόδους «έλέγχου του νοϋ», τό Mind Control, τή «θετική σκέψη», ενώ ή όλη ψυχοσωματική ίσορροπία θά άποκτηθεί μέ τήν άσκηση στή γιόγκα και τόν διαλογισμό. Για νά μή φανεί ότι ύπερβάλλουμε, άς δοϋμε πώς διαμορφώνεται ένα πρόγραμμα ύγείας σέ ένα σχολείο της Ρουμανίας, που δείχνει, έφ' όσον και ή χώρα μας άνήκει στό «Ευρωπαϊκό Δίκτυο Σχολείων Προαγωγής της Ύγείας», τίς κατευθύνσεις και των δικών μας προγραμμάτων. Μεταξύ άλλων άναφέρεται:

- «Ύγιεινή στην κοινωνία (δηλ. ύγιής κατάσταση του νοϋ)»

Σημείωση δική μας: Ύπονοείται ό έλεγχος του νοϋ, θετική σκέψη.

- «Περιβαλλοντική προστασία (δηλ. παραδοσιακά φάρμακα, Έναλλακτικές Θεραπειές)»

Σημείωση δική μας: (προωθείται ή Όμοιοπαθητική κ.λ.π.

- «Στρές, χαλάρωση και τεχνικές προλήψεως του άγχους»

Σημ.: δηλ. γιόγκα και διαλογισμός.

Πιο ξεκάθαρα, τό περιοδικό Health (Ύγείας) γράφει ότι στά πλαίσια Προγράμματος Ύγείας σέ ένα Λύκειο του Μάντσεστερ «όλο τό προσωπικό του σχολείου μπορούσε νά διαλέξει από ένα Menu, τό όποιο περιλάμβανε... άρωματοθεραπεία, χαλάρωση, γιόγκα, πολεμικές τέχνες».

Γιά νά προωθηθοϋν αυτά τά προγράμματα, άφ' ενός μέν πιέζονται νά συμμετάσχουν και οί γονείς καθώς και τό προσωπικό των

σχολείων και οι φορείς της τοπικής κοινωνίας, αφ' έτερου, οι υπεύθυνοι Άγωγής ΄Υγείας καλλιεργούν ένα κλίμα μιάς έπερχόμενης αλλαγής, ζητούν λιγότερη αυστηρότητα στο σχολικό πρόγραμμα και περισσότερη δημοκρατία στην τάξη. Κατηγορούν επίσης διακριτικά τό ιεραρχημένο σχολείο και τόν παραδοσιακό δάσκαλο. Όταν βρίσκουν δυσκολία στην προώθηση των Προγραμμάτων σύμφωνα μέ έξωθεν οδηγίες, περνούν τίς ιδέες τους μέσφ άλλων μαθημάτων. Έτσι για τό VIDEO «Μπαλαντέρ», παραγωγή του «Ίδρυματος Λαμπράκη», πού υποτίθεται ότι ένημέρωνε για τό Aids, ήταν κατ' ουσίαν μάθημα σεξουαλικής άγωγής και τό έδειξαν σέ κάποια σχολεία στά πλαίσια της Άγωγής ΄Υγείας, δόθηκαν οδηγίες νά προβληθεί «άν κριθεί σκόπιμο από τόν ΄Υπεύθυνο καθηγητή, σέ μάθημα Βιολογίας, Ψυχολογίας, Ν. Έλληνικών κ.λ.π. και νά εξασφαλισθούν «για τή σωστή έπεξεργασία του VIDEO τρείς χωριστές διδακτικές ώρες». Άλλο παράδειγμα: έπειδή θορυβοῦσαν τά παιδιά στό μάθημα

των Γαλλικών ή καθηγήτρια συνέστησε: «Παιδιά, κάνετε τά χέρια σας γροθιές, βάλτε τα στό θρανίο, άκουμπήστε πάνω τους τό μέτωπό σας και χαλαρώστε». Μετά τίς άνωτέρφ διαπιστώσεις φρονοῦμέ ότι χρειάζεται έπαγρύπνηση. Πρέπει νά «πονηρέψουμε» τά παιδιά μας για τούς σκοπούς των προγραμμάτων, και νά παρεμβαίνουμε στά σχολεία, όταν άντιληφθοῦμέ κάτι ύποπτο. Προσοχή έπίσης χρειάζονται τά διάφορα έρωτηματολόγια πού δίνονται πρós συμπλήρωση από τούς μαθητές στά πλαίσια της Άγωγής ΄Υγείας και άλλων παρεμφερών προγραμμάτων, γιατί πιθανόν άποβλέπουν στό μελλοντικό χειρισμό των παιδιών. Τέλος, καθώς καλπάζουν τά Νεοεποχήτικα προγράμματα, πρέπει νά όπλισθοῦμέ μέ σύνεση. Νά γίνουμε, όπως λέγει ό Χριστός «φρόνιμοι ως οι όφεις και άκέραιοι ως αι περιστραί».

*Πρωτοπρεσβύτερος
Ίωάννης Φωτόπουλος
Έφημέριος ΄Ι. Ν. Άγ. Παρασκευής Άττικής*

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΟΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΗΘΟΣ

Πρωτοπρ. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

Ο χριστιανισμός στην αυθεντική του έκφραση είναι ή Όρθοδοξία, ή παράδοση δηλαδή των Προφητών, των Άποστόλων και των Πατέρων όλων των αίωνων. Αυτή ή παράδοση είναι συνέχεια ενός τρόπου ύπάρξεως (σκέψεως και πράξεως), πού πραγματώνεται ως «άσκητική θεραπευτική». Είναι μία συνεχής - και άμετάτρεπτη - στάση ζωής, πού διασφαλίζει στον πιστό, μέσα από τόν άδιάκοπο πνευματικό άγώνα τήν κοινωνία μέ τόν Θεό, μέ τό Άκτιστο, κάτι πού φαίνεται άπτά και συγκεκριμένα στους Άγίους, τούς ενεργά Χριστιανούς. Άγιοι είναι αυτοί, πού σέ κάθε έποχή και άνεξάρτητα από τίς ιστορικές συγκυρίες, φθάνουν στή θέωση, ως πραγμάτωση της χριστιανικής ύπαρξης.

Μέσα άπ' αυτή τήν πορεία πρós τήν θέωση φθάνει ό πιστός στην «άνιδιοτελή άγάπη»,

τήν άληθινή άγάπη πρós τόν Θεό και πρós τόν συνάνθρωπο. Χωρίς γνήσια άγάπη πρós τόν Θεό, όλόκληρη («όλοτελή», Α΄ Θεσσ. 5, 23) αυτοπαράδοση του πιστού στην Άγάπη του Θεοῦ, δέν μπορεί νά ύπάρξει άγάπη άληθινή (πρβλ. Α΄ Κορ. 13, 5 «ού ζητεί τά έαυτής») πρós τόν συνάνθρωπο (πρβλ. Ματθ. 25, 35 έπ.). Η άγάπη δέ πρós τόν συνάνθρωπο, όταν φθάνει τά όρια της άνιδιοτέλειας, είναι ή έξωτερική φάνερωση της καρδιακής άγάπης - σχέσεως μέ τόν Τριαδικό Θεό.

Τήν άγιοπνευματική αυτή πορεία του χριστιανού έρχεται νά μäs ύπενθυμίσει - και άναζωογονήσει - ή περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής μέ τίς προβαλλόμενες άρετές της ταπεινοφροσύνης, της φιλαδελφείας, της εγκράτειας (ως καθολικής - όλόκληρης άνασυγκροτήσεως του ανθρώπου, μέσα από τήν

πρακτική της «νηστείας, ἀγρυπνίας καί προσευχῆς»). Ὁ ἀγώνας αὐτός στρέφεται κατὰ τῆς ἐπαναστατημένης φύσεώς μας, πού παρά τό βάπτισμά μας, λόγω τῆς ἐξασθενημένης θελήσεώς μας, κινεῖται πρὸς τὴν πώση. Εἶναι στήν οὐσία ἀγώνας ἐναντίον τῶν ἐπαναστατημένων - καί γι' αὐτό δυσλειτουργούντων - ἐνστίκτων μας. Τά ἐνστίκτα (αὐτοσυντηρήσεως καί ἀναπαραγωγῆς) μέ τὴν κακολειτουργία καί ὑπερτροφία τους, ὀδηγοῦν στήν ἔξαρση καί ἔξαψη τοῦ ἐγωϊσμοῦ - ἀτομικισμοῦ καί τελικά στήν αὐτοθεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου («αὐτοεἰδωλον ἐγενόμην», ψάλλει στόν Μ. Κανόνα του ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης). Σ' αὐτὴ τὴν πτωτικὴ κατάσταση ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν τάση νά χρησιμοποιεῖ τά πάντα γιὰ τὴν ἀπόλαυσή του, ὄχι μόνο τὸν συνάνθρωπο, μέ τὴν ἀδικία καί τὴν ἐκμετάλλευσή του, ἀλλὰ καί τὸν ἴδιο τὸν Θεό, τὸν Ὅποῖον ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας προσπαθεῖ μέσῳ τῆς «θρησκείας» (τελετουργικῶν τυπικοτήτων κ.τ.ῶ.) νά «χρησιμοποιήσει» πρὸς ὄφελός του (μαγικὴ θρησκευτικότητα).

Σ' αὐτό τό πλαίσιο τοῦ ἁγιοπνευματικοῦ ἀγώνα τῶν Ἁγίων μας ἐντάσσεται καί τό πρόβλημα «σέξ» (γενετήσιας λειτουργίας), πού ὅπως ἀποδεικνύει ἡ Α' Πρὸς Κορινθίους (βλ. κεφ. 6, 9 ἐπ.), ἀλλά καί ὅλη ἡ παράδοση (ζώσα συνέχεια) τῶν Ἁγίων μας, ἔχει χριστιανικά βρεῖ τελεσίδικα τὴ λύση του. Πρέπει δέ νά διευκρινισθεῖ, ὅτι οἱ Ἅγιοι μέ τὸν «βίο καί τὴν πολιτεία τους», τὴ σταυρικὴ (πρὸς τὸν Θεό καί τοὺς συνανθρώπους) στάση τους, εἶναι οἱ αὐθεντικοὶ ὀδηγοὶ μας στήν πίστη, ὡς πιστότητα στὴ Θεία Ἀγάπη, καί ἐνσαρκωτές τοῦ χριστιανικοῦ - ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους. Χριστιανὸς ὀρθόδοξος εἶναι αὐτός πού πορεύεται «σύν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις».

Αὐτό τό ἥθος τῶν Ἁγίων διδάσκει τί εἶναι γάμος, προγαμιαῖες ἢ «μεταγαμιαῖες» σχέσεις. Τί δηλαδή μᾶς βοήθει στήν πορεία πρὸς τὴ θέωση καί τί ὄχι. Τό λέγω αὐτό, διότι πρόσφατα χαρακτηρίστηκαν ὡς «μεσαιωνικές» οἱ δηλώσεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας γιὰ τό θέμα τῶν προγαμιαίων σχέσεων. Οὐδείς ὅμως στήν Ὁρθοδοξία ἔχει τό δικαίωμα νά παραγνωρίζει τὴν «πολιτεία» καί τό «ἥθος» τῶν Ἁγίων μας μέ τὴ γλώσσα τῶν ὁποίων μίλησε ὁ Μακαριώτατος. Καί νά διακηρύξουμε ἐμεῖς οἱ ἀνάσκητοι κληρικοί καί λαϊκοί, ὅτι κάτι δέν εἶναι ἁμαρτία (ἀποπροσανατολισμός δηλαδή στήν πορεία πρὸς τὴν θέωση) δέν σημαίνει, ὅτι αὐτό παύει νά εἶναι ἁμαρτία.

Ἄπλουστατα, πλανᾶμε τοὺς ἑαυτοὺς μας!

Ἄλλο βέβαια, τό πῶς θά μπορέσει ὁ ἄνθρωπος νά κάμει πνευματικὸ ἀγώνα, γιὰ νά διατηρήσει τὴ πνευματικότητά του. Σ' αὐτό ἀκριβῶς ἔγκειται τό πρόβλημα. Πρῶτα γίνεται κανεὶς χριστιανός (ἐκκλησιοποιεῖται, δηλαδή) καί μετὰ ἀποφαίνεται χριστιανικά («ἐν Χριστῷ») γι' αὐτὰ τά θέματα. Χωρὶς πλήρη ἔνταξη στήν ἐν Χριστῷ ζωὴ κανένα πρόβλημα βιοτικό δέν μπορεῖ νά βρεῖ τὴν ἐν «Χριστῷ» λύση του. Ἐμεῖς, οἱ ὁποιοῖδήποτε, ἀνένταχοι χριστιανικά καί ἀπὸ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐμφορούμενοι, τολμᾶμε νά ἀμφισβητοῦμε τὴν πίστη καί τό ἥθος τῶν Ἁγίων μας. Ἄλλ' αὐτό εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί αὐτό διδάσκει τό πνεῦμα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

(Σημ.: Χρήσιμο εἶναι τό πρόσφατο βιβλίο: *Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ὁ κῆπος τῶν τέρψεων*. Κείμενα - μαρτυρίες γιὰ τίς προγαμιαῖες σχέσεις, Δεκ. 1998).

 ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιᾶς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)
Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254
Συνδρομές προαιρετικές.
Ἐπιστολές - Συνδρομές: Μοναχὸν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην
Τ.Θ. 18407
540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ